

sten til deres eget Sogns Kirke, thi er der Spørgsmaal om Sygdom og Svagbed, som forhindre de Paagjældende i at komme til den fjerne Kirke, er der jo Grund til Berettelse i Huset, hvor da den fremmede Præst kan komme til dem. Da jeg altsaa ikke finder nogen væsentlig Grund til at træffe en Lovbestemmelse i saa Henseende, og der fra den Side, paa hvis Mening der just, naar Sagen ordnes administrativt, maa lægges en særdeles Vægt, nemlig fra de hvieste kirkelige Embedsmænds Side, der have beskæftiget sig med og overveiet disse Forhold, er yttret en ganske afgjørende Modstræben imod at udoide den Afgang, der er givet til at benytte eget Sogns Kirke ved udensogns Præst, til ogsaa at gjælde ved Altergang, vil jeg ikke stemme for et Forslag, hvorved dette bliver lovbestemt, idet jeg ikke seer nogen Nødvendighed for at give en saadan Lov. Paa den anden Side har jeg nogen Betænkelighed ved Loven, naar den bliver uforandret. Jeg troer, at denne Lov i sin oprindelige Skikkelse er uheldig. Den stiller den lovgivende Magts enkelte Dele i et meget uanstændigt Forhold. Der bliver ved denne Lov, synes mig, væsentlig søgt Approbation for en administrativ Handling. Jeg indrømmer, at der er en lille pekuniær, økonomisk Interesse, som tillige ordnes, men uagtet jeg ikke nægter, at den kan have nogen Betydning, er den dog for mig saa underordnet, at jeg ikke ret kan antage, at det alene er derfor, man sætter den lovgivende Magt i Bevægelse. Men naar jeg har indrømmet Administrationen Ret til at ordne Sagen, som den har gjort, saa vil jeg tillige lade Administrationen beholde Ansvar. Jeg vil ikke indirekte sanktionere, hvad der er afgjort administrativt, og jeg troer derfor, at det vilde være rigtigst at stemme ogsaa imod Loven. At Loven ikke gaaer igjennem, kan medføre en vis Uleilighed for nogle Enkelte, det skal jeg slet ikke nægte; men jeg kan ikke troe, at det paa nogen Maade kan være Noget, som Regjeringen kan lægge særdeles Vægt paa eller finde særdeles uheldigt.

Frolund: Der er jo ingen Tvivl om, at den Erklæring, som den ærede Minister har givet, at Lovforslaget ikke vil blive Lov, ikke vil

blive anbefalet til Kongens Stabkæstelse, hvis dette Endringsforslag bliver vedtaget, maa have en bethydelig Indflydelse paa Thinget, men jeg vil dog tillade mig en Bemærkning i saa Henseende. Jeg mindes, at der engang i Folkethinget var en Tid — det var under et andet Ministerium — da man meget hyppigt allerede i Begyndelsen af Sagerne kom med den Trusel, at dersom man ikke vedtog en Lov i den foreslaaede Skikkelse, vilde man bruge Vetoet, ikke lade den komme ud. Denne Udtalelse fra en Minister blev af et Medlem i Thinget, der havde stor Anseelse, mødt med den Bemærkning: Det er ikke passende, at Ministeriet allerede ved en Sags Begyndelse saaledes kommer stikkende frem med det kongelige Veto som en Trusel; thi for det Første er det jo slet ikke vist, om Ministeren vil være istand til at udføre en saadan Trusel, og for det Andet er han ikke istand til at sige sig selv, om han, naar Loven har gennemgaaet de forskjellige Stadier og tilsidst er bleven vedtagen, vil kunne fastholde sin første Mening, som han har udtalt ved Sagens Begyndelse, naar han seer, at Skiklingen er anderledes. — Dersom jeg ikke huster fejl, var det den ærede nuværende Kultusminister, der udtalte omtrent det, jeg her har sagt, men jeg tør dog ikke sige det aldeles bestemt, thi jeg har ikke havt Leilighed til at eftersee det, men vist er det, at det var et meget anseet Medlem af Folkethinget, der udtalte det under almindeligt Visfald. Disse Betragtninger deler jeg, og derfor har jeg anført dem. Jeg kan derfor ikke troe, at en saadan Udtalelse lige i Begyndelsen af Sagens Forhandling i det Thing, hvor Loven først er for, kan tillægges nogen overordentlig Vægt.

Andræ: Jeg føler mig dog opfordret til ved denne Leilighed med et Par Ord at motivere min Stemmegivning, som ellers maaske vilde komme til at staae noget besynderlig og udsat for Misjendelse fra forskjellige Sider. Jeg antager i Almindelighed, at det er meget farligt at drage Grændserne for Lovgivningsmagten altfor snævert. Jeg troer derfor, at hvor der er Tvivl om, hvorvidt et Anliggende hører under Lovgivningsmagtens eller under Administrationens Afgjørelse, bør allerminst